

Énok az Istennel járt

Amikor az Úrnak adtam a szívemet, szerelmes lettem az Úr Jézusba, és nem csak egy részemem, hanem mindenemet neki akartam adni. Ezt az érzést fejezik ki azok a szavak is, amit az Úr Jézus élete vége felé a tanítványainak mondott:

„Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket”. (Mát. 28,19)

Azt mondta az Úr Jézus, hogy tanítványokká, ezért meg kell néznünk, hogy milyen volt a tanítványok élete. A tanítványok mindent ott hagytak, mindent elhagytak, és Jézust követték. Azt mondta az Úr Jézus nekik, akik őt követték, hogy menjetek el és tegyetek tanítványokká minden népeket. Ez nem azt jelenti, hogy minden személynek, pontosan betűről betűre ugyanazt kell tennie, mint a tanítványoknak, akik otthagyták a csónakjaikat, és Máté, aki otthagya a pénzváltó asztalát. Hanem azt jelenti, hogy minden igazi kereszténynek, aki Jézus Krisztus evangéliumát elfogadta, szívében mindenét az Úrnak kell adnia.

Az Úr Jézus felhívja a figyelmünket az Ő Igéjében, hogy gondoskodjunk róla, hogy legyen menyasszonyi ruhánk. Azon a helyen kell lennünk, ha a harsonák megszólalnak, hogy meghalljuk, és vele együtt mehessünk, amikor Ő jön. Talán nem kell arról beszélnem, hogy milyen érzés, ahogy egy menyasszony és egy vőlegény egymás iránt érez, és az életüket meg akarják osztani azzal a személlyel, akit szeretnek. De ezt most a szellemi életre akarom vonatkoztatni.

Szeretnék valakiről beszélni, aki valószínűleg sokkal jobban szerette Istent, mint mi, és talán egész életében, de mindenképpen hosszú ideig szinte szerelmes volt Istenbe. Énokról szeretnék egy verset olvasni:

„Énok az Istennel járt, és egyszer csak eltűnt, mert magához vette őt Isten.” (1Móz. 5,24)

Mivel az ószövetségben mindig csak Istenről vagy az Úrról beszél az Ige, ezért szeretném világosan leszögezni, hogy ez ugyanaz az Isten, akiről az újszövetség így tesz bizonyosságot:

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn. 3,16)

A teremtő Isten ugyanaz az Isten, aki a világot ennyire szerette. Nagyon rövid leírást kaptunk az Igében, ami Énok elragadtatásáról szól, néhány szóból áll csak, és három tényből. Szeretném felhívni a figyelmet, hogy természetesen ez nem csak egy zsidó monda volt, amit Istenfélő emberek kitaláltak, hanem e mögött a vers mögött történelmi háttér van, ez egy valóságos történelmi időszakról szól. Ezért itt találjuk Énok teljes nemzetségi táblázatát, felmenőkkel és leszármazottakkal. Ahogy az apostoli hitvallásunkban is az áll, hogy az Úr Jézus Poncius Pilátus alatt szenvedett, aki egy valóságos történelmi személy, és ezt nem lehet kitörölni. Ez bizonyítja, hogy az Úr Jézus valóban élt. Ugyanígy, Énok nemzetségi táblázata. A felsorolt nevek bizonyítják, hogy ő valóban élt. Ez történelmi valóság, ami itt áll. Azt olvastuk, hogy Énok nyomtalanul eltűnt. Ez az ember annyira szerette Istent, pedig még Jézust nem is ismerte, hogy nem tudott nélküle élni. Az Ő jelenléte nélkül nem tudott élni, ezért járt Istennel. Tudta Isten, hogy Énok bizonyossága több mint ötezer évig, mind a mai napig gyönyörű és fényes lesz. Tudta, hogy a mi időnkben is aktuális lesz, mert az istentelenség az erőszak és az erkölcstelenség, ami akkor uralkodott, az egyik időszakkal sem hasonlítható jobban össze, mint a mai korrallal. Ezért Énok bizonyossága nagyon fontos a mi számunkra is. Nem fontos, hogy a világ hogy néz ki, nem számít, hogy a körülményeid kellemesek, vagy kellemetlenek, vagy hogy milyen erős ill. gyenge vagy. Ez mind nem játszik szerepet. Ha Istennel jársz, akkor a menny felé vagy úton. Énoknak a titka az volt, hogy Isten közelsége olyan csodálatos volt a számára, hogy e nélkül már nem tudott élni. Az ember ezt úgy is nevezhetné, hogy szent függőségben élt. Nekünk is erre a szent függőségre van szükségünk. Ezért áll az Igében, hogy Énok Istennel járt. Ennél a néhány szónál nagyon fontos a sorrend. Énok Istennel járt és nem Isten Énokkal. A bűn sokszor az embert annyira önzővé teszi, hogy még az Istentiszteletében is –anélkül, hogy észre venné–, hajlamos azt gondolni, hogy minden csak körülötte forog. Azért keresi az Úr áldását, mert a saját előnyét keresi. Sokan a saját elképzeléseik szerint követik az Urat, és Istentiszteletüket ehhez szabják. Énok nem ezt tette, ő Istennel járt. Pál apostol azt írja:

„azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.” (2Kor. 5,15)

Istennel járni nem olyan út, ami minél hosszabb, annál nehezebb, hanem pont fordítva. Minél hosszabb az út, annál dicsőségesebb.

Nem olvasunk semmit Énok szüleinek az életéről, vagy a testvéreiről, felségéről, gyerekeiről. Nem olvasunk a barátairól, vagy a vagyonáról, sem arról, hogy milyen pozíciója volt a társadalomban. Semmiről, amivel olyan gyakran a szívünk tele van. Még az Istentiszteletéről és az adományairól sem. Pedig ezek mind részei voltak az életének, és ez mind fontos volt számára. De annak a ténynek, hogy Isten elragadta őt, egyáltalán nincs köze ezekhez a dolgokhoz, mert nem ezek voltak az életének a tartalma, hanem maga Isten. Isten közelsége fontosabb volt számára, mint minden más. Ő csak Istennel járt. És mivel Isten élő Isten, aki mozog –minden, ami él, mozog–, Énok együtt mozgott Istennel. Nem ülhetett le, nem várakozhatott, hanem mindig tovább ment Istennel, úgy, ahogy Isten vezette őt. Úgy követte Istent, ahogy a tanítványok Jézust követték. Tudjuk, hogy nagyon könnyű a szellemi életben az útról letérni. De nagyon fontos, hogyha Istennel járunk, hogy azon az úton

maradjunk, amin Ő jár. Isten kijelölte az utat, Énok pedig azon járt, és mindig abba az irányba haladt, ahova őt Isten vezette. El a világtól, el a büntől, és végül el ettől a földtől. Saját magától is elszakadt, úgy, ahogy Pál apostol is mondja:

„Az odafennvalókkal törődjétek, ne a földiekkel.” (Kol. 3,2)

Amikor az ember fiatal, akkor ezt sokszor lehetetlen elképzelni. De amikor eljön az az idő, amit az Úr nekünk már előre megmondott az Igéjében, a világ történelmének legkomolyabb szakasza, amikor az istentelenség olyan lesz, hogy a keresztényeket üldözni fogják, akkor fel fogjuk mérni mindannyian, akár fiatalok vagyunk, akár öregek, hogy ez a legfontosabb, hogy az Ő jelenlétében, közelségében maradjunk. Ez a legfontosabb Isten gyermekének, hogy át tudjon jutni mindenre.

Énok fő célja az volt, hogy az ő Istenéhez egyre közelebb kerüljön. Minél tovább járt az Úrral és minél közelebb került Istenhez, annál vonzóbb lett számára. De annál kevésbé volt vonzó számára a föld. Mindaddig, míg a világ nem csak, hogy nem volt vonzó, hanem a vonzerejét is elveszítette. Ezért áll itt, hogy ő már nem találtatott itt, mert Isten magához vette őt. Ez a legszebb nekem Énok bizonyosságából, ez érint meg legmélyebben, hogy világosan kifejezi: Isten nem venne el semmit, ami nem az övé. Ez volt Istennel való járásának a titka, és ez volt az elragadtatásának a kulcsa: ő tudta és hitte, és úgy élt, mint aki Istené. Ez a mi elhívásunk is, hogy úgy higgyünk, és úgy éljünk. Pál azt írja:

„Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal meg önmagának; mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Tehát akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk.” (Róm. 14,7-8)

Az 1Kor. 15-ben, ahol az Úr Jézus visszajöveteléről van szó, ugyanezt a tényt említi az Ige, hogy az Úr Jézus azokért fog visszajönni, akik az övéi. Az Úr Jézus vissza fog jönni, úgy, mint egy tolvaj az éjszakában, de Ő csak azt fogja magához venni, ami az övé.

Az Úr segítsen nekünk, hogy ezt a pályafutást úgy tudjuk megtenni, mint Énok tette, és megtapasztaljuk mi is, hogy minél közelebb kerülünk hozzá, számunkra annál dicsőségebb lesz.

Dicsőség az Úrnak!